

Trong hai năm trước, hai lần đi Âu Châu chơi, cả hai lần đều hụt đi Paris chỉ vì đúng lúc dân Pháp đình công toàn diện, kẻ này chỉ còn dịp đi xe hơi từ Thụy Sĩ qua Lyon vài ngày thôi. Lần này, may quá không gặp đình công vì chưa tới 'mùa' đình công nên đi xe lửa từ Thụy Sĩ qua thăm Paris ở lâu hơn được.

Phải nói ngay, dân Pháp có lẽ là dân lười nhất nhân loại. Một tuần làm việc có 4 ngày, 32 tiếng đồng hồ, một năm nghỉ hè hơn cả tháng hay 6 tuần, vẫn chưa đủ, phải đình công thêm ít nhất một hai tuần mỗi năm mới lấy lại sức được. Ngay trong ngày làm việc, ăn trưa phải nghỉ từ 12g trưa tới 3g vì cần thời giờ làm một hai chai rượu đỏ, trong khi dân Mỹ hấp tấp lo cạp Mác-Đô trong 15 phút. Nhân sinh quan của dân Pháp rất cụ thể "đi làm tối thiểu để đủ sống chứ đâu phải sống để hùng hục đi làm như trâu bò". Cỡ như Trump, tám bó, tỷ phú, mà còn đi làm không lương 20 tiếng đồng hồ mỗi ngày, 7/7 thì sẽ bị nhốt vào nhà thương điên.

Nhái theo một ông nhạc sĩ, "**Paris có gì lạ, không em?**"

Nói chung, chẳng có gì lạ hết. Tôi tới Paris lần đầu cách đây trên dưới 60 năm. Từ đó tới nay, có đi thêm vài lần nữa. Bây giờ trở lại, thấy Paris vẫn vậy. Vẫn ga Lyon đèn vàng; vẫn cao ốc chung cư xây từ thời Pháp còn bị La Mã đô hộ cách đây cả vài ngàn năm khi chưa phát minh ra xe hơi, nên không cao ốc nào có chỗ đậu xe nên tất cả xe chỉ đậu được dưới đường, cách nhà vài trăm thước là hên lắm rồi; vẫn Khải Hoàn Môn và Tháp Eiffel xưa hơn trái đất; vẫn La Concorde với cây cột Nã Phá Luân mượn của Ai Cập mà tới nay Pháp vẫn quên chưa trả; đường phố vẫn kẹt xe thường trực từ 5g sáng tới 2g đêm; vẫn đầy quán cà-phê vỉa hè mà dân Pháp rảnh hơi ngồi từ mờ sáng tới tối khuya, nhâm nhi rượu hồi Ricard trong khói xe; dân Pháp vẫn lười tắm, rất hôi hám, chuyên dùng nước hoa rẻ tiền để che lấp 'body odor' (bây giờ thì chắc quý vị hiểu tại sao Pháp là nước chế và dùng nước hoa nhiều nhất thế giới, thay vì đi tắm quá lười thôi, chỉ cần xịt xịt nước hoa rẻ tiền hai ba lần là xong); vẫn mấy tờ báo ra đời từ thời máy in được sáng chế ra, từ báo cộng sản L'Humanité tới báo khuynh hữu Le Figaro tới báo thiên tả Le Monde, tất cả từ trang đầu tới trang cuối chỉ toàn chửi Mỹ, nhất là Trump mà dân Pháp hận thù hơn xa dân Việt hận thù thái thú Tàu. Mới đây, tạp chí thiên hữu Le Point cho đăng hình TT Trump ngoài bì, với tựa lớn '*Les Temps Sauvages*', '*Thời Rừng Rú*', xác nhận dân Pháp rất 'ngưỡng mộ' Trump.

Công bằng mà nói, khi đang ở Paris, kẻ này có đọc được một bài báo của Le Monde, là báo nghiêm chỉnh nhất tuy thiên tả chống Mỹ ra mặt. Le Monde cho rằng thời vàng son của các đế chế Âu Châu đã qua từ lâu lắm rồi, ngay cả trật tự thế giới sau Thế Chiến dựa trên sự thống trị của chế độ tư bản lấy tiền làm giường ngủ, và cả chiến tranh lạnh Tây Phương chống CS cũng đã cáo chung, và TT Trump là người đang đảo lộn cái trật tự này, và vẽ lại hoàn toàn trật tự thế giới mới, trong đó, Liên Âu không còn ngủ vui, ăn nhậu dưới cái dù chính trị, an ninh, văn hóa, tiền bạc,... của Mỹ được nữa. Le Monde than phiền Liên Âu đã hoàn toàn mất tiếng nói trong trật tự thế giới mới, tiêu biểu bởi việc Nga, Ukraine, và Mỹ qua tuốt bên Á Rập thảo luận về chiến tranh/hòa bình Ukraine, còn Liên Âu đứng ngoài đóng vai trò ngoại vi, cho dù chiến tranh xảy ra trên đất Âu Châu, cũng như sự kiện trong con mắt của Trump, cuộc chiến chính hiện nay là giữa Mỹ và Trung Cộng, Liên Âu chẳng là gì hết. Le Monde cũng cảnh giác đừng chửi Trump vô lối vì ông là người có một viễn kiến rất lớn và lâu dài, và là người quyết tâm thực hiện viễn tượng của mình.

Trong khi tôi đang ở Paris, có tin nổi đình nổi đám: một anh học sinh 16 tuổi ở thành phố Nantes, mang súng lục giả và hai con dao vào trường, đâm chết một nữ học sinh và hai học sinh khác. Tivi Pháp la hoảng cả ngày "*xã hội đang bị Mỹ hóa*" -americanisation de la société-, và "*một xã hội trở thành rừng rú như Mỹ*" - une société d'ensauvagement à l'américaine-. Hết ý luôn.

Dân Pháp thù ghét Mỹ hơn dân bất cứ xứ nào trên thế giới, nhưng giới trẻ Pháp vẫn thích mặc quần da bò Mỹ, đi giày Nike, đội mũ baseball tuy chẳng anh Tây nào biết baseball là gì, nghe nhạc hip hop tuy chẳng anh Tây nào hiểu mấy anh chị Mỹ đen hét cái gì, xem CNN -không có Fox News bên Tây Âu-, mê đi Cali, thích mỗi cổ nhìn nhà trọ trời New York,... ngắm hình Melania miệng chửi Trump.

Thật ra, nói Paris không thay đổi gì không chính xác. Pháp cũng như cả Âu Châu, đã có thay đổi lớn trong vài năm qua: trở nên bất an hơn với nạn móc túi, trộm cướp vật tràn lan khắp nơi, không còn chỗ nào là an toàn hết, nhất là những nơi nhiều khách du lịch, cũng là nơi có nhiều ông Tây đen và ông Tây rệp, là những dân được Pháp, Đức, Tây Âu nói chung mở cửa đón vào ào ào trong vòng 5-10 năm qua, vào làm lao động vì dân Âu Châu ham vui, không chịu để cũng lười đi làm. Các bà đi đâu nên để nữ trang và bóp ở nhà, hay để trong một túi nhỏ đeo trước ngực; các ông thì vừa đi vừa để một tay ôm bóp

nếu để bóp trong túi quần. Có bị móc túi hay giật bóp thì ráng ngậm bồ hòn, cảnh sát Tây không rảnh lo chuyện ruồi bu.

Paris bây giờ nhiều vô số kẻ dân da đen và dân Ả Rập. Hình như 90% dân lái taxi, Uber, phục dịch nhà hàng, khách sạn, phu quét đường,... đều là da đen hết. Họ làm cật lực thay cho dân da trắng Pháp là phè lo biểu tình, đình công đòi làm ít hơn nữa nhưng với lương gấp mấy lần. Dân vô gia cư khắp nơi, các hầm để xe -parking- đi qua lại phải nhịn thở vì khai không chịu nổi. Đó là nhà cầu chung miễn phí của dân vô gia cư.

Bây giờ, ta bàn về dân Pháp.

Mỹ là xứ ngu xuẩn, mang lính qua chết mất xác cả trăm ngàn người trên chiến trường Pháp hai lần, đệ nhất và đệ nhị thế chiến để cứu Pháp khỏi phải nói tiếng Đức vĩnh viễn, thế nhưng trên thế giới này, ghét Mỹ nhất phải là Pháp, chắc vì mặc cảm mắc nợ Mỹ quá lớn, hay hận Mỹ chiếm mất Đông Dương? Bây giờ, dân Pháp đang la ó ầm ĩ Mỹ phản bội, muốn bỏ Pháp cho Putin chiếm. TT Ma Cà Rồng báo động không còn tin tưởng Mỹ được nữa vì bây giờ Mỹ toàn là đám ích kỷ chết nhất không chịu qua Âu Châu đánh nhau chết thay cho dân Pháp để cứu Pháp nữa. Các tổng thống Mỹ, nhất là của đảng Cộng Hòa, luôn luôn là đối tượng ưu tiên để dân Pháp chửi, từ tên gian manh Nixon, tới tên tài tử phim cao bồi rẻ tiền Reagan, từ công chức lờ mờ Bush cha tới cao bồi ruộng Bush con, tới bây giờ là hung thần rừng rú Trump.

Công tâm mà nói, không phải tổng thống Mỹ nào cũng bị Pháp ghét. Dân Pháp cũng thích anh kếp Kennedy có vợ Pháp, đẹp trai đào hoa chơi gái tới bị đau lưng kinh niên, mê anh da đen dẻo lưỡi Obama, chịu cù lắm cảm để bảo Biden.

Trong vấn đề chủng tộc, dân Pháp có mâu thuẫn rất lớn. Về văn hóa, dân Pháp hiển nhiên kỳ thị chủng tộc không ai bằng khi dân Pháp lúc nào cũng tự cao tự đại coi mình hơn rồn vũ trụ, siêu nhân mang lại ánh sáng văn minh cho tất cả mọi dân tộc u mê trên thế giới. Dân Pháp suốt ngày chửi cả thế giới, tất tần tật. Chửi Mỹ, chửi Trump, chửi Nga, chửi Putin, chửi cộng sản, chửi tư bản, chửi Tàu, chửi Mễ, khinh rẻ chửi tưng hất, kể cả ông hàng xóm và bố mẹ vợ. Nhưng về vấn đề sex thì trái lại, dân Pháp chẳng biết kỳ thị là gì. Dân da trắng, da đen, da đỏ, da vàng, da nâu, da xanh, da tím, da lác, hay trẻ già gì gì cũng... 'tú bông'. Cứ nhìn vào vợ chồng Ma Cà Rồng thì thấy ngay tuổi tác hay vai vế học trò/thầy giáo, không bao giờ là vấn đề với dân Pháp. Tài leo giường các cô lão của chị Kamala được dân Pháp rất thần phục. Dân Pháp cũng có vẻ mến 'chị' Buttigieg dám công khai hôn môi ông chồng trên tivi cho cả nước thèm chơi.

Dân Pháp có một đặc tính rất ... đặc biệt, đã được chuyển qua dân Việt sau 100 năm đô hộ giặc Tây: đó là cái tính ưa cãi. Chuyện gì cũng có thể tranh cãi bất tận, qua hết chai rượu đỏ này tới chai rượu trắng nọ. Lý luận căn bản: "Bao giờ tôi cũng có lý sao cãi tôi hoài vậy?". "Khác ý với tôi chỉ có thể là... bựa!". Cãi rất hăng, chết bỏ, nhưng không bao giờ đánh lộn hay bắn nhau như dân Mỹ.

Nói về ăn uống, Pháp có 3 món đặc biệt, chưa ăn chưa biết gì về Pháp.

Món thứ nhất, rẻ nhất và -theo kẻ này- cũng là ngon nhất, là bánh mì ba-ghét với dăm-bông (baguette au jambon). Dù ghét Pháp tới đâu cũng phải nhìn nhận bánh mì ba-ghét Pháp ngon nhất thế giới. Việt Nam ta nhận hưởng gia tài bánh mì này nên bánh mì Việt cũng đứng hạng nhì trên thế giới, hạng nhất ở Mỹ. Chẳng có gì đặc biệt, chỉ là bánh mì, với ít 'ma-di' và bơ, rồi một miếng dăm-bông mỏng hơn giấy. Nhưng dăm-bông của Pháp ngon gấp vạn lần dăm-bông Mỹ, có thể vì có lớp mỡ và da luôn. Đi Pháp mà không ăn ba-ghét dăm-bông là chưa đi Pháp.

Món thứ nhì nổi tiếng của Pháp là một loại súp đồ biển, với hàm bà lăng tôm, cua, cá, sò, ốc,... gọi là 'bouillabaisse,' đặc sản của thành phố Marseille. Món rất dễ làm, cứ bỏ hết vào nấu thành súp, nhưng lại cực kỳ khó làm cho ngon.

Món thứ ba là steak tartare, là bò băm, sống nhăn răng, với cả chục gia vị như tiêu, muối, hành, tỏi, dầu, dấm, tabasco, trứng đỏ trứng gà,... Thịt bò này phải băm bằng dao, mất cả tiếng đồng hồ, không thể băm bằng máy xay sẽ nát như miếng thịt, hết ngon. Nếu quý vị không sợ thịt bò sống, nên ăn thử, rất ngon, bảo đảm ăn không bị đau bụng tuy có thể nuốt không ít giun sán sống khá nhiều trong thịt bò

Pháp. Đừng lo chuyện này vì cơ thể dân Mít ta có thể trị được vài con giun sán Tây này. Lính Tây đầy đủ súng đạn còn thua dân ta, chạy toé khói, nhằm nhò gì vài con sán.

Ngoài ra, dân Pháp còn khá nhiều món độc đáo. Những người có đầu óc phiêu lưu, 'tinh thần ăn uống', cũng nên thử cho biết, chẳng hạn như thịt ngựa, thịt thỏ, tuy không có thịt chó, thịt mèo, nhiều loại phở-mát khó ngửi nhất (nín thở mà ăn, đừng ngửi), nhiều loại rượu đồ rẻ tiền nhất, chua gần bằng dấm, rượu hồi, và dĩ nhiên cognac đắt tiền vô lối, mua một chai cognac XO 200 đô thì có 20 đô tiền trồng nho, làm rượu, và 180 đô tiền mua cái tên 'Cognac XO' để lấy le với thiên hạ.

Về cộng đồng Việt, Paris có lẽ là thành phố đông dân Việt hạng nhất trên thế giới ngoài Việt Nam. Có lẽ chỉ sau Westminster, Anaheim và Fountain Valley cộng lại.

Với Pháp, dân Việt ta có một quan hệ rất lạ, khó giải thích. Pháp là xứ thực dân tàn bạo, vồ xứ An Nam ta làm nô lệ, hành hạ, khai thác dân ta tới bến trong cả trăm năm. Trong khi dân Mỹ tới VN để cứu chúng ta khỏi bị xích hóa bởi CS. Thế đấy, nhưng nói chung, dân An Nam ta lại có vẻ thích dân Pháp nhiều hơn dân Mỹ. Mấy anh chị may mắn là... Tây lại rất có giá. Dân Việt có chồng hay vợ Pháp nhiều hơn xa có chồng hay vợ Mỹ. Dân Việt có quốc tịch Pháp hành diện hơn xa dân Việt có quốc tịch Mỹ. Trong 100 năm đô hộ VN và 50 năm cho dân Việt vào tị nạn, dân Việt vẫn chưa được hội nhập đầy đủ. Pháp có đúng 1 ông tướng VN là Nguyễn Văn Linh chết từ thế kỷ trước, gần đây hơn, dân Pháp gốc cây mít làm lớn nhất ở Pháp là một cảnh sát trưởng một khu phố Marseille; trong khi ở Mỹ, hiện có cả tá tướng lãnh Mỹ gốc Việt, cả trăm sĩ quan cấp tá, có luôn cả thứ trưởng, giám đốc lung tung. Ở Pháp, có cụ đại tá bác sĩ hiền nhiên thích các xếp lê dương Tây, bây giờ chín bó mà vẫn mê cầm cờ Tam Tài đi diễn hành cùng lính lê dương Tây, trong khi cả ngày ra rả chửi Mỹ, sỉ vả Trump. Chắc tại bánh mì ba-ghét ngon hơn Mác Đô.

Phần lớn dân Việt tại Paris đều có tên Tây, quên hẳn Việt Nam, trong nhà toàn nói chuyện tiếng Tây, chỉ còn biết ca bài 'Nos ancêtres les Gaulois' cho dù nhìn gương thấy mặt mình không có vẻ gaulois lắm. Phần còn lại thì toàn là đám... 'vịt cừu yêu nước'. Tất cả đều là dân miền Nam qua Pháp rồi trở cờ theo VC chứ CSBV trước đây không cho bất cứ ai đi Pháp. Nhân vật phản phúc, tích cực hoạt động cho VC nhất trước đây là cụ Đặng Tiến (RIP?) đang làm tham vụ tại tòa đại sứ VNCH tại Thụy Sĩ, bị gọi về VN đi lính sau Tết Mậu Thân, nhảy rào, chạy qua Paris xin tị nạn chính trị chứ không phải tị nạn quân dịch, vào tòa đại sứ CSBV tại Paris xin hợp tác, thành tay nhà văn tuyên truyền mạnh nhất cho VC. Ngoài ra, không ít anh VNCH ở Paris cũng nhảy rào theo VC hay theo đám 'cảng giữa' như Thái Quang Trung (con cụ Thái Văn Kiểm) hay Nguyễn Gia Kiểng,... Đám sinh viên quốc gia chống cộng như Trần Văn Bá, Nguyễn Xuân Nghĩa và đám Tổng Hội Sinh Viên VN tại Paris, chỉ là thiểu số nhỏ.

Kẻ này đi lang thang Âu Châu, Thụy Sĩ, Pháp, Đức, Ý,... đi đâu cũng chỉ nghe sỉ vả Trump, về tất tặn đủ mọi chuyện, từ không tích cực chống Nga cứu Ukraine, tới gây hấn cả thế giới, đánh thuế quan cả thế giới, ăn nói du côn, thái độ xấc xược,... Khiến kẻ này thắc mắc tại sao Mỹ phải cứu Ukraine thay cho Liên Âu? Tại sao Mỹ không có quyền đánh thuế quan khi cả thế giới đánh thuế quan hàng Mỹ từ 70-80 năm qua? Thế nào là ăn nói du côn?

Tìm đồ con mắt mới thấy được một anh Tây giáy gốc Việt tị nạn hơi có cảm tình với Mỹ; tìm ra được một anh Tây giáy gốc Mít ủng hộ Trump còn khó hơn tìm kim trong đồng rơm. Trước khi đi Pháp, nhiều bà con, bạn bè đã khuyên tôi đừng đi vì dân Việt ở Pháp, tới 99,99% có thù ba đời bốn kiếp với Trump. Nếu tôi nhất định phải đi Pháp chơi, thì nhớ đừng đội cái mũ đỏ có chữ MAGA -Make America Great Again-, mà chỉ nên đội mũ xanh có chữ MAGA -Make America Go Away-. Lạng quạng tung hô Trump sẽ bị đánh chết tươi khi bước vào một tiệm ăn Việt tại Paris XIII. Kẻ này không tin hẳn, liều mạng đi Paris (tuy tự nhắc không nên đội mũ đỏ MAGA đi đâu hết) vì thấy dù sao số độc giả của ĐĐTTC ở Pháp cũng đứng hạng 5-6 gì đó trên thế giới, sau Mỹ, VN, Úc và Canada, với xấp xỉ khoảng 2.500 lượt đọc mỗi tuần. Nghĩa là dân tị nạn Việt ủng hộ Trump cũng không quá ít, chỉ là kín đáo hơn thôi. Sau khi đi Paris, kẻ này thấy không chết tươi cũng chẳng bị ai đánh.

Paris có khu tương tự như Bolsa, là khu quận 13, khu phố Việt với nhiều tiệm ăn và chạp phô Việt. Có một 'shopping center' với hai ba chục cửa tiệm chạp phô và tiệm phở Việt, cực kỳ dơ bẩn, hôi hám. Thằng thần mà nói, dân Bolsa hay Bellaire qua Pháp đi ăn tiệm Việt tại quận 13 là... sai lầm lớn. Vừa không ngon bằng, mà lại còn đắt hơn nhiều. Cơm trắng tính tiền từng chén nhỏ xíu, ăn ít nhất 4 chén với đầy đủ thức ăn khác mới vừa vừa cái bụng, trong khi ở Mỹ, người ta đặt nguyên nồi cơm trên bàn, ăn không hết còn bỏ hộp plastic mang về nhà, ăn ít ra hai bữa nữa. Nước lạnh nhưng không lạnh vì không có đá, cũng tính tiền từng chai nhỏ xíu. Quý độc giả nên tự an ủi, có tấm miễn phí. Nhưng đặc

biệt, cả Tây Âu không có nạn phải 'boa' tới 18%-20% như ở Mỹ dù vừa ăn vừa bị chửi!!! Kể này nhớ có lần đi ăn tiệm Việt tại Bolsa, xin ly 'cà phê sữa ít sữa', bị anh phục dịch già -chắc là chú bác gì của bà chủ- phang ngay "*Muốn ít sữa thì đừng quậy nhiều, chứ làm sao tôi biết được thế nào là ít hay nhiều sữa*". Thế đấy, mà ăn xong vẫn phải 'boa' đầy đủ. Trong khá nhiều tiệm ăn Việt ở Paris, nên cẩn thận nhìn quanh tường trước khi vào ghế ngồi, vì có nhiều tiệm ăn muốn ăn cho ngon nên cúi gầm mặt để lo ăn, đừng nhìn lên tường vì thế nào cũng thấy dung nhan 'bác' trên tường đang theo dõi xem ăn món gì để báo cho Tô Lâm biết.

Tiệm ăn Việt ở Paris có đặc điểm: rất nhỏ, rất chật hẹp, bàn nhỏ, ghế nhỏ, để sát rạt, cầm đũa tay phải mà ngồi bên tay trái người kế bên cầm đũa tay trái thì rất phiền. Vào bàn, có khi phải kéo nguyên cái bàn ra mới lách vào phía trong được.

Đời sống Paris rất đắt đỏ.

Một phòng khách sạn hạng bình thường cho hai người, ở tạm được, phòng lớn cỡ hơn hai bồn tắm, phải tính tới thiểu 200 euros một tối. Thang máy chạy chậm hơn leo bộ. Có phải ở khách sạn thì buổi tối không nên ngủ, phải thức trắng đêm cho bố đồng tiền; có đi tắm thì cẩn thận, đừng khoa tay múa chân mạnh quá sẽ đụng bể cửa kính phòng tắm nhỏ hơn cái ghế ngồi trên máy bay Air France. Quên chuyện ngủ nhờ nhà bà con vì bà con Việt bên Pháp, nhà nào cũng là căn hộ nhỏ xíu, với nhiều lắm là hai phòng ngủ cho vợ chồng gia chủ, bố mẹ, ông bà, con ruột, con dâu, con rể, cháu nội, cháu ngoại, ông chú, bà cô,... chỗ đâu cho 'khách'? Trừ phi có được bà con khá giả, có nhà tuốt ngoại ô, như Sceaux (nơi năm xưa Kissinger họp mặt với Lê Đức Thọ, dân Việt qua thời Bảo Đại và VC qua sau này, ở đó khá đông), đi xe lửa cả nửa ngày mới tới trung tâm Paris.

Một lít xăng đắt gấp 2-3 lần xăng Mỹ. Đổ đầy bình xăng cho xe phải trả trên cả trăm euros, mỗi lần đổ xăng là mặt tái nhợt, tim đập thình thịch. Nhất là trong thời gian này khi đồng đô mất giá mạnh so với tiền cả thế giới. Tốt nhất không nên thuê xe ở Paris, mà nên học cách đi metro, nhớ mang theo tự điển Gú Gồ vì các trạm metro chỉ có tiếng Pháp, không có chỗ nào có tiếng Mỹ vì kỳ Trump.

Tin nhắn cho các cụ bị bệnh... tè đường: nên nhớ trong túi phải có bạc cắc, vì đi tè công cộng ở Paris rất khó kiếm chỗ, và chỗ nào có thì phải trả tiền đấy.

Công bằng mà nói, nước Đại Pháp thật ra không tệ ghê gớm như vậy. Vẫn là 'kinh đô ánh sáng' đáng đi tham quan một lần trong đời cho ... chưa. Nói cho vui, thật ra Paris có lẽ là thành phố nhiều khách du lịch nhất thế giới. Trong trung tâm, từ nhà thờ Notre Dame tới Tháp Eiffel, tới Champ Élysées, tới bảo tàng Louvres, khách du lịch chen chân đi bộ hàng rùng người suốt ngày, giữa mấy anh lính mặc đồ trận, súng ống tới rặng giữ an ninh.

Ghi chú: bài này có tính phóng đại, trào phúng để chọc quê cho vui, xin quý vị tây giấy và đầm giấy chớ hoảng loạn, khiêu nại, lên máu, tổn thọ.

VŨ LINH

26/4/2025